

ikke skulle aflægge, men kun revidere Regnskabet, synes indlysende“.

Herved maa dog bemærkes, at de nævnte 2 Revisorer have indstillet til Rigsdagens Godkjendelse baade det for den grønlandske Mission for Finantsloven af 1876—77 afslagne Regnskab og de i Overensstemmelse med Tillægsbevillingsloven af 30te Marts 1878 paa Statsregnskabet for 1877—78 opførte Poster til Godkjendelse, og at de til nærmere Oplysning om Enkeltighederne i Statsregnskabet have med alt fornødent Forbehold til den af de tvende andre Statsrevisorer udtalte Billigelse af flere afholdte Merudgifter gennemgaaet dem og deltaget i Affattelsen af Betænkningen over dem.

Den anden Halvdel af Statsrevisionen (Drejning og Levy) har vedkjendt sig den Mening, at de foran betegnede 3 midlertidige Finantslove og den foreløbige Finantslov (i Forbindelse med Tillægsbevillingsloven), indeholde den forfatningsmæssige Hjemmel til Indtægternes Opkrævning og Udgifternes Afholdelse i det ommeldte Finantsaar“, og at heri foreligger det „Grundlag, hvorfra Statsrevisionen har at behandle Statsregnskabet for 1877—78“; og idet disse Statsrevisorer indstille dette Statsregnskab til at godkjendes af Rigsdagen, motivere de denne Indstilling saaledes:

„Marsfagerne til, at dette Grundlag er blevet saaledes, falder efter vort Skjøn udenfor Statsrevisionens Bedømmelse. Forsaavidt Statsrevisorerne Christensen og Høgsbro have støttet deres Indstilling paa den formentlige Uvmedholdelighed af, at Regjeringen under de foreliggende Omstændigheder udstedte den foreløbige Lov af 12te April 1877, skulle vi hertil bemærke, at, da den nævnte foreløbige Lov i sin Tid har været forelagt Rigsdagen, og Folkethinget derved har faaet den Afgang, som efter Grundloven maa anses for den regelmæssige og tilstrækkelige til at gjøre Ansvar gjældende imod Regjeringen i Anledning af oftnævnte foreløbige Lovs Udstedelse, om det dertil havde fundet Grund, tilkommer det ikke Statsrevisionen nu at drage dette Spørgsmaal frem ved at gjøre en Indstilling, der, naar den tænkes vedtagen af Folkethinget, maatte drage Rigsretsanklage mod Ministeriet efter sig — et Skridt, som Folkethinget maa antages at have undladt som tilraadeligt — saa meget mindre som Statsrevisionen vitterlig ikke er istand til at anføre noget som helst nyt, Folkethinget ikke hidtil bekjendt Moment, som kunde antages at ville forandre dette Things Opfattelse af, hvorledes det mener at burde stille sig overfor den foreløbige Lov af 12te April 1877“.

Landstinget har godkjendt det for 1877—78 afslagne Statsregnskab, ved i Henhold til Grundlovens § 50 at fatte den Beslutning, at „Rigs-

dagen frasiger sig herved Ret til at gjøre Ansvar gjældende med Hensyn til Statsregnskabet for 1877—78“.

Udvalgets Flertal mener, at Grundlovens § 49 ubetinget udelukker enhver Finantslov, som ikke er vedtagen af Rigsdagen, fra at kaldes og være Finantslov og følgerig ogsaa — i Medfør af den paafølgende Paragraf — fra at være Grundlag for et Statsregnskab. Det maa derfor blive betydningsløst, at den foreløbige Lov af 12te April 1877 paakalder § 25 i Grundloven som Hjemmel, da denne Paragraf, som ogsaa hidtil almindelig antaget, ikke angaar Finantsbevillinger, der først omhandles i Kapitel V., som en Del af Rigsdagens Myndighed, og da den oftnævnte foreløbige Finantslov ikke blev vedtaget, men negtet Fremme af Folkethinget. Flertallet erklærer sig følgerig i det Væsentlige enigt med de tvende førnævnte Statsrevisorer i Henseende baade til Burderingen af den foreløbige Finantslov som forfatningsstridende og ugyltig og af Statsregnskabet for Finantsaaret 1877—78 som et for den grundlovmæssige Statsrevision ubrugeligt Grundlag. Hertil fører Flertallet endnu med Hensyn til de tvende Statsrevisorer Drejnings og Levys Motiveringer den nærliggende Gjendrivelse, at det hidtil hverken har været Pligt eller Kald for Folkethinget at tage Beslutning om Rigsretsanklage angaaende Udstedelsen af den foreløbige Finantslov, da Grundloven ikke foreskriver nogen Forøvelse af Folkethingets Anklagemagagt, og da der ikke er stillet noget Forslag i Folkethinget om Anklage til Ansvar for den foreløbige Finantslov. Tværtimod bør Udgangen til Rigsretsanklage fremdeles staa Folkethinget aaben. Folkethingets Godkjendelse af Statsregnskabet for 1877—78 maa forstaaes som en Billigelse fra Folkethingets Side af den foreløbige Lov og saaledes ikke blot fritage Ministeriet for Anklage og i alt Fald for Ansvar med Hensyn til denne Lov, men ogsaa blive et farligt og næsten ødelæggende Skridt for Folkethingets grundlovmæssige Magtfuld.

Følgerig optager Flertallet den af Statsrevisorerne Christensen og Høgsbro gjorte Indstilling, at Statsregnskabet for 1877—78 ikke kan passere — dog med de to foran berørte Undtagelser.

Medundertegnede Bajer kunde til Forslaget fra det øvrige Flertal („det for Finantsaaret 1877—78 afslagne Regnskab kan iøvrigt ikke passere“) ønske tilføjet omtrent Følgende:

„og det misbilliges, at Regjeringen, for hvis Forøvelse Ministrene ifølge Grundlovens § 12 ere ansvarlige,